

Kiderült, hogy a Médiatanács jogszerűtlen eszközökkel rajzolta át a rádiós piacot

Budapest, 2015.08.14. A Mérték Médiaelemző Műhely a Társaság a Szabadságjogokért (TASZ) segítségével pert nyert a Médiatanáccsal szemben, így kétévnyi pereskedés után végre beigazolódott a szervezetek gyanúja, miszerint a Médiatanács diszkriminatív eszközként használta a formai követelményeket a rádiós frekvenciák újrapályáztatása során és jogszerűtlenül, nem azonos szigorral kérte számon a pályázati követelmények teljesülését.

2013 őszén a Mérték néhány, 2012-ben lezárult rádiós frekvenciapályázat anyagának kiadását kérte a Médiahatóságtól: huszonegy, többségében nyertessé nyilvánított pályázati ajánlatot, illetve az eljárás során becsatolt kiegészítéseket, hiánypótlási dokumentumokat kívánták megismerni. A pályázati eljárások értékelése során ugyanis felmerült a gyanú, hogy a Médiatanács nem egyforma szigorral kéri számon a pályázóktól a formai követelményeket. A vizsgált időszakban a pályázatok felét a hatóság olyan mondvacsinált formai hibára hivatkozva utasította vissza, mint például az üres, hátsó oldalak számozásának és aláírásának hiánya, amely nem volt kiolvasható a pályázati felhívásból.

A Médiatanács nem reagált a közérdekű adatigénylésre, ezért az ügy a TASZ jogi képviseletével a bíróságra került, amit végül [kétévnyi hosszadalmas jogi eljárást követően](#) a Kúria döntése értelmében megnyertek a szervezetek. A Kúria döntésében kimondta, hogy a lezárt pályázatok dokumentációjának kiadását nem lehet üzleti titokra hivatkozással megtagadni, hiszen a frekvencia az állami vagyon része, melynek felhasználásával a Médiatanácsnak el kell számolnia.

Klub-szabály, ha akarom?

A frekvenciapályázati anyagok vizsgálata igazolta, hogy a Médiatanács jogszerűtlenül, nem azonos szigorral kérte számon a pályázati követelmények teljesülését. A Médiatanács az ugyanabban az időszakban elbírált és eredményesnek nyilvánított pályázatok esetében nem kérte számon azokat a formai követelményeket, amelyekre tekintettel más pályázatokat visszautasított.

A Klubrádió valamennyi pályázatát érintő - e pályázatok kizárásához vezető – mondvacsinált formai kifogást, miszerint a pályázati anyagok üres hátsó oldalainak számozása és cégszerű aláírása elmaradt, a nyertes pályázatok esetében nem kérte számon a hatóság. A nyertes pályázatok üres hátsó oldalairól is hiányoznak az oldalszámok és az esetek többségében az aláírás is, továbbá e pályázatoknál is előfordulnak olyan oldalak, ahol nem cégszerű az aláírás.

A Médiatanács tehát ellentétes jogértelmezéseket alkalmazott egymással egyébként mindenben azonos pályázati helyzetekben, ezzel durván megsértve a jogállami működés kereteit, és a sajtószabadság érvényesülését, önkényes döntéseivel pedig megakadályozta a szabad versenyen alapuló médiapiac létét.

Két eset lehetséges: a Médiatanács is tudta, hogy a Klubrádió pályázata jogszerű volt, és az egész Klubrádió-ügy mégis csak önkényes végzés volt, illetve a Médiatanács szándékosan nyilvánított nyertessé olyan pályázatokat, amelyekről tudta, hogy – éppen a Médiatanács jogértelmezése miatt – jogsértőek. Akármelyik forgatókönyv is érvényesült, az elmondható, hogy az azóta elhunyt Szalai Annamária vezette Médiatanács a szabályok megkerülésével rajzolta át a rádiós piacot.

Az ügy részletes leírását [blogbejegyzésünkben](#) olvashatják el.

Mérték Médiaelemző Műhely
Társaság a Szabadságjogokért